

Suomen kymmenenneksi paras

Joku voisi sanoa, että olla valtakunnan kymmenenneksi paras B-juniorijoukkue, on todella hyvä saavutus. Näin varmasti asia onkin, jos asiaa tarkastellaan esimerkiksi sitä taustaa vasten, kuinka monta B-juniorijoukkueita valtakunnassa on tai esimerkiksi sitä taustaa vasten, minkälainen pelaajamateriaali tämän leveysasteen joukkueilla on käytettävissään verrattuna ns. etelän suur-seuroihin.

En kuitenkaan olisi rehellinen, jos väittäisin, että saavutettu SM-sarjan kymmenes sija tyydyttäisi ainakaan allekirjoittanutta. Tämä sen vuoksi, että mahdollisuudet parempaan sijoitukseen olisivat olleet, mikäli kaikki palaset olisivat loksautaneet paikalle. Toisaalta harvoin urheilussa kaikki menee niin kuin etukäteen on suunniteltu, ja siinä ilmeisesti kilpaurheilun mielenkiintoisuus piilee.

Joka tapauksessa kauden päätavoite saavutettiin: nousu kevätkierron jälkeen SM-sarjaan ja sen myötä saada pelaajillemme mahdollisimman kovia otteluita. Divaria hallitsimme mielin määrin ja nousukin oli varmistunut jo muutamaa kierrosta ennen sarjan päättymistä.

Uskaltaisinkin väittää, että divarin ylivoimaisuus perustui hyvien yksilöiden lisäksi erittäin pitkälti joukkueemme juoksuvoimaisuuteen ja sen myötä aktiiviseen koko kentän prässäämiseen. Tämän pelitavan mahdollisti koko syksyn ja talven (jonkin aikaa myös heinäkuussa) kestänyt Mannen juoksukoulu, josta kuuluu hänelle erittäin suuri kiitos ja kumarrus vielä tässäkin yhteisessä.

Jotkut tämän lajin valmentajat ovat sitä mieltä, että jalkapalloliigan ei tarvitse käydä lenkillä. Itse olen tuosta asiasta täysin eri mieltä ja perustan käsitykseni nimenomaan siihen, että jalkapallon pelaaminen perustuu hyvin pitkälti juoksemiseen. Mielenkiinnolla olen havainnut, että jo nyt alkaneella uudella harjoituskaudella moni muukin tämän kaupungin juniorijoukkue on ottanut juoksulenkit osaksi harjoitusohjelmaansa eli selkeästi olemme palamaassa siihen vanhan hyvään aikaan, jolloin Outokummun suorilla riitti vilskettä.

Oman erikoisuutensa ja samalla myös oman ongelmansa kuluneen vuoden B-juniorijoukkueeseen teki se, että peräti kuusi joukkueemme pelaajaa otettiin/kelpuutettiin edustusjoukkueen rinkiin. Nämä pelaajat harjoittelivat käytännössä lähes koko kauden edustusjoukkueen mukana, mutta pelasivat kuitenkin viralliset pelinsä pääsääntöisesti B-juniorijoukkueessa. Tämä aiheutti väistämättä sen ongelman, että joukkueena toimiminen kentällä ja sen ulkopuolella tuotti välillä ongelmia.

Viimeksi lausutusta viisastuneena olen jo monessa yhteydessä lausunut julki ajatukseni siitä, että mikäli joukkueen mahdollisimman hyvä menestyminen asetetaan ensisijaiseksi tavoitteeksi, minimiedellytyksenä on se, että meillä on kasassa tiivis ryhmä, joka harjoittelee koko ajan yhdessä.

Kokkola Cupiin osallistuttiin lähinnä niiden pelaajien voimin, jotka olivat jääneet kevään divarissa vähemmälle peliajalle. Tuloksena vaiherikkaiden ja valtakunnallisessa iltpäivälehdissäkin huomiota saaneiden kenttä- ja jurytapahtumien jälkeen loistavasti neljäs sija.

Ennen kauden alkua asetettiin tavoitteeksi se, että jokaisella pelaajalla olisi yksi ottelu viikossa. Tässä tavoitteessa onnistuttiin melko hyvin. Ne pelaajat, jotka eivät saaneet riittävästi peliaikaa divarissa tai SM-sarjassa, osallistuivat piirisarjaotteluihin. Piirisarjasta oli saavutuksena hienosti hopeamitalit. Kulta jäi saavuttamatta syyskierron lähtöpisteiden vuoksi.

Sen lisäksi, että joukkueemme pelaajat pelasivat oman ikäluokkansa kolme eri sarjaa, heitä nähtiin kentillä myös akatemian, edustusjoukkueen, Kippareiden ja KPV II:n peliasuissa. Näiden joukkueiden otteluissa - mukaan lukien edustusjoukkueen muutama peli - pelaajamme olivat ratkaisevissa rooleissa. Onpa joku jälkepäin lausautanut, että erään B-juniorin panos kahdessa edustusjoukkueen pelissä pelasti edustusjoukkueen säilymisen divarissa.

Kuitenkin jatkossa olisi huomattavasti enemmän kiinnitettävä huomiota pelaajien jaksamiseen ja lepoon. Jostain

Pallon tavoittelussa KPV:n Teemu Hietala.

syystä joillakin tuntuu olevan se ihmeellinen käsitys, että nuoret pelaajat jaksavat vaikka kuinka paljon. Oma näkemyseni on täysin päinvastainen. Erityisesti nuori pelaaja tarvitsee lepoa ja selkeitä lepopäiviä. On täysin selvää, että jos 16- tai 17-vuotiaasta pelaajaa kutsutaan pelaamaan miesten joukkueeseen, hän on tästä kutsusta tosi innostunut, mikä johtaa siihen, ettei hän itse osaa kuunnella kehonsa ääntä

nimenomaan sen suhteen, mikä on hänen jaksamisensa tilanne. Tässä suhteessa meillä valmentajilla (ja miksei myös kotijoukoilla) on suuri merkitys, kun mietimme, minne pelaajia milloinkin ollaan viemässä.

Toisaalta pitääkö näitä nuoria pelaajia olla koko ajan viemässä minne milloinkin? Kannattaisi pysähtyä miettimään myös sitä vaihtoehtoa, että varsinaisella pelikaudella jokaisen pelaajan viikon kohokohtana olisi vain yksi ottelu, johon valmistaudutaan ja keskitytään viikon mittaisella huolellisella harjoittelujaksolla lepoakaan unohtamatta. Tällä tavalla otteluista saataisiin pelaajienkin kannalta juhlatapahtuma, jota kannatta odottaa ja jossa päästään näyttämään paras osaaminen parhaalla mahdollisella vireystilalla.

Kaiken kaikkiaan kuluneesta kaudesta jäi kokonaisuutena varsin positiivinen kuva. Kulunut kausi sekä onnistumisten että epäonnistumisten myötä antoivat varmasti pelaajille ja valmennukselle todella arvokkaita kokemuksia tulevia vuosia varten. Tästä on hyvä jatkaa kohti tulevaa kautta, joka itse

B-nuorten valmentaja Hannu Laakso valittiin juniorijaoston vuoden valmentajaksi.

asiassa on jo alkanut B-juniorijoukkueen osalta - mitenpä muutenkaan kuin juoksulenkien muodossa.

Lopuksi haluan kiittää pelaajia, Karia, Jouskaa ja Pavea sekä muita taustajoukkoja hyvästä yhteistyöstä. Erityisesti toivotan loistavia pelejä ja hyvää harjoittelumotivaatiota 1990-syntyneille pelaajille, joiden kanssa monivuotinen yhteistyöni päättyy nyt ainakin toistaiseksi.

Hannu Laakso

Vanhemmat C-juniorit selviytyivät Palloliiton Kai Pahlman -turnauksessa kahdeksanneksi.